

SENTINȚA CIVILĂ NR. 3270

Ședința publică din data de 04 septembrie 2012

Președinte:

Grefier :

S-a luat în examinare acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta SC X SRL în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal se prezintă reprezentanta pârâtei - consilier juridic, lipsă fiind reprezentantul reclamantei.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei după care, se constată că s-au depus la dosar concluzii scrise formulate de reclamantă și de către pârâtă.

Nemaifiind formulate cereri și constatând pricina în stare de soluționare, instanța declară încheiată faza probatorie și acordă cuvântul în fond.

Reprezentanta pârâtei solicită respingerea acțiunii, fără cheltuieli de judecată. ^

Tribunalul

Constată că prin acțiunea în contencios administrativ înregistrată la această instanță la data de 20 mai 2011, reclamanta SC X SRL a chemat în judecată pe pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad, solicitând instanței ca urmare a constatării faptului că a colectat în mod legal și corect TVA-ul și că are dreptul de deducere a acestuia să fie anulată decizia de impunere nr...../20.12.2010, cu privire la obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală, emisă de pârâtă, pentru suma totală de xxxxxx lei, reprezentând suma componentelor evidențiate detaliat în cererea introductivă de instanță, arătând în esență în motivare că concluziile organului de control sunt eronate prin prisma reținerilor în conformitate cu care transportul cerealelor nu ar fi fost demonstrat deși există dovezi suficiente în sensul efectuării livrărilor de mărfuri, respectiv facturi, scrisori de transport internațional CMR, declarația administratorului societății comerciale din Ungaria și codul de înregistrare valabil, iar pe de altă parte nu se poate reține o încălcare a legii privind întocmirea facturilor emise de SC N SRL sau cele prin care s-a consemnat achiziția de cereale, respectiv rapiță, grâu și floarea soarelui de la furnizorul SC A SRL, de altfel, este lesne de observat că se relevă și susțineri contradictorii ale organelor de control, bunăoară cele prin care se reține că nu se puteau expedia facturi prin poștă pentru mărfurile

achiziționate pentru ca mai apoi să se admită totuși că marfa putea fi transportată și în lipsa facturilor doar însoțite de avize de expediție, ceea ce s-a și întâmplat, pentru că în cauză mărfurile s-au transportat cu avize de însoțire a acestora și nu este lipsit de importanță faptul că reclamanta a achitat contravaloarea transporturilor efectuate de către furnizor aspect de altfel constat și de către echipa de control care a reținut chiar în raportul inspecției că plățile s-au făcut prin operațiuni bancare.

Prin întâmpinare pârâta a solicitat respingerea acțiunii arătând în apărare, în esență, că facilitatea fiscală de scutire de taxă pe valoare adăugată pentru livrările intracomunitare se probează cu factura care trebuie să conțină toate informațiile prevăzute de legea fiscală și în care să fie înscris codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit cumpărătorului în alt stat membru cu documentul care atestă că bunurile au fost transportate din România în alt stat membru și după caz cu alte documente, dar organul de control fiscal, analizând facturile evidențiate distinct în anexa nr. 3 la raportul de inspecție fiscală, a reținut că nu sunt întrunite condițiile de la art. 155 alin. 5 din Codul fiscal fiindcă reclamanta emitentă nu a înscris adresa exactă a locului în care au fost transferate bunurile, iar în scopul verificării îndeplinirii cerințelor legale referitoare la documentul de transport al mărfurilor din România în alt stat membru echipa de control a solicitat de la autoritățile fiscale din Ungaria informații suplimentare privind achiziții intracomunitare a căror furnizor era reclamanta, constatându-se că aceasta a înregistrat în contabilitate chitanțe emise în euro din care rezultă că facturile emise către societatea maghiară au fost încasate în euro, ceea ce este în contradicție cu datele furnizate din Ungaria și în conformitate cu care facturile emise de reclamantă ar fi fost achitate în forinți maghiari, pe de altă parte, raportat la documentele existente la dosarul cauzei și la prevederile legale în vigoare, în mod întemeiat organele de inspecție fiscală nu au acordat reclamantei dreptul de deducere al TVA în sumă de xxxxx lei, aferentă operațiunilor înscrise în facturile emise de SC N SRL, firmă de transport care la data emiterii facturilor era în imposibilitate legală de a efectua transportul fiind sub incidența Legii nr. 85/2006, nu în ultimul rând, în mod corect și legal organele fiscale din cadrul Activității de Inspecție Fiscală Arad au respins aceleași reclamante dreptul de deducere pentru TVA în sumă de 88.584 lei, de vreme ce aceasta nu a prezentat documente care să poată confirma transportul și recepția cantităților de cereale înscrise în facturile fiscale de achiziție de la SC A SRL în contextul în care cumpărătorul respectiv persoana impozabilă care primește factura și acceptă înregistrarea ei în evidența contabilă ca document justificativ pentru operațiunile taxabile pe care le efectuează este răspunzător de primirea și înregistrarea în contabilitate a unor documente întocmite necorespunzător, care nu sunt în conformitate cu prevederile legale în vigoare sau care nu cuprind date referitoare la avizele de însoțire a mărfurilor care să confirme cantitatea livrată și transportul cerealelor de la furnizor, mai mult decât atât beneficiarul are obligația să solicite documente legal aprobate și să verifice nu numai marfa primită în ceea ce privește cantitatea dar și documentele ce trebuiau anexate la facturi în justificarea cantității înscrise în acestea și recepționată respectiv avizele de însoțire care să conțină și informații privind denumirea și cantitatea bunurilor livrate ca și datele privind expediția și anume numele delegatului, buletin/carte de identitate și numărul mijlocului de transport, ora livrării și semnătura delegatului, mai invocându-se finalmente în apărare și

dispozițiile deciziei în interesul legii nr. V din 15.01.2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Întrucât acțiunea reclamantei a fost înregistrată separat și în dosarul nr./2011, al Tribunalului Arad, prin încheierea ședinței publice din 26 iulie 2011, pronunțată în acest dosar, reținându-se că sunt întrunite cerințele procedurale de la art. 164 Cod procedură civilă s-a dispus conexarea dosarului cu numărul identificat mai înainte la dosarul de față.

Din actele și lucrările dosarului, instanța reține în fapt că prin decizia de impunere nr./20.12.2010, privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală, emisă de pârâtă, s-au stabilit în sarcina reclamantei obligații fiscale suplimentare de plată cu titlu de TVA și majorări de întârziere în sumă totală de xxxxx lei, compusă din TVA suplimentar în sume de xxxxx lei, xxxxxxlei și respectiv xxxxxxx lei, TVA nerestituit în sumă de xxxxxx lei și xxxxx lei, respectiv TVA nerestituit în sume de xxxx lei, xxxxx lei și respectiv xxxx lei, decizie de impunere motivată în fapt și în drept, pe care reclamanta considerând-o nelegală a atacat-o în contencios administrativ potrivit demersului judiciar al acțiunii de față.

Acțiunea este întemeiată pentru considerentele ce se vor evidenția în cele ce urmează.

Astfel, este de reamintit mai întâi de către tribunal că potrivit art. 1 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public, în condițiile în care în înțelesul actului normativ antemenționat sintagma „drept vătămat” semnifică orice drept prevăzut de Constituție, de lege sau de alt act normativ, căruia i se aduce o atingere printr-un act administrativ, iar cea de „interes legitim privat” posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurat.

Pe această linie de idei, același legiuitor a definit „persoana vătămată” la art. 2 alin. 1 lit. a din lege ca reprezentând în înțelesul acesteia orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, fiind asimilate persoanei vătămate și grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate, stabilindu-se totodată într-o manieră lipsită de orice echivoc la art. 2 alin. 2 din actul normativ enunțat că se asimilează actelor administrative unilaterale și refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim ori, după caz, faptul de a nu răspunde solicitantului în termenul legal.

Nu în ultimul rând, potrivit art. 8 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h), poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în

tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale, de asemenea, se poate adresa instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, precum și prin refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim.

În fine, potrivit dispozițiilor art. 18 alin. 1 și 3 din lege, instanța, soluționând cererea la care se referă art. 8 alin. (1), poate, după caz, să anuleze, în tot sau în parte, actul administrativ, să oblige autoritatea publică să emită un act administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze o anumită operațiune administrativă, iar în cazul soluționării cererii, instanța va hotărî și asupra despăgubirilor pentru daunele materiale și morale cauzate, dacă reclamantul a solicitat acest lucru.

În contextul dispozițiilor legale în materia contenciosului administrativ susmenționate trebuie a se preciza dintru-nceput că raportat la prevederile aliniatului 1 de la art. 18 la care s-a făcut referire în aliniatul precedent actul normativ care îl cuprinde reglementează un contencios administrativ de plină jurisdicție (Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 4647 din 19.12.2006, nepublicată), iar în cadrul unei acțiuni în contencios administrativ recunoașterea sau realizarea unui drept/interes legitim vătămat sunt condiționate de existența unui act administrativ nelegal tipic sau asimilat (Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. xxxxx din 09.02.2007, publicată în „Jurisprudență” 2007 I).

Mai este de reamintit de către tribunal că în cadrul unui proces există situații în care lămurirea faptelor ce formează obiectul acestuia sau a legăturilor dintre anumite împrejurări invocate de părțile litigante și respectivele fapte reclamă cunoștințe științifice fără de care judecătorul nu ar putea asigura o soluționare justă a cauzei și nu ar putea descoperi întrutotul adevărul în speță și tocmai de aceea dispozițiile procedurale de la art. 201 Cod procedură civilă prevăd că în asemenea cazuri instanța poate să dispună efectuarea unei expertize.

Cu alte cuvinte din dispozițiile normelor de drept procesual sus menționate rezultă că se poate recurge la proba științifică a expertizei ori de câte ori, pentru lămurirea unor împrejurări de fapt, este necesar să se cunoască părerea unor specialiști, așadar lucrarea de specialitate poate fi admisă instanța dispunând efectuarea ei atunci când aceasta este concludentă, precum în cauză, unde instanța de judecată sesizată în contencios administrativ a făcut atare aprecieri și a încuviințat efectuarea expertizei fiscale având drept obiective pe cele cerute de către reclamantă și anume să se stabilească dacă facturile întocmite de transportatori, în cele 8 cazuri, au calitatea de document justificativ și dacă conțin informațiile care sunt prevăzute în mod obligatoriu în Codul fiscal art. 155 (5); dacă era obligatoriu ca în perioada când s-au emis facturile, în cele 8 cazuri, să se menționeze pe acestea: numele și prenumele, CNP-ul, seria și numărul de identitate al persoanei care a emis factura și dacă în cele 8 cazuri societatea reclamantă avea dreptul de deducere al TVA înscrisă pe facturi, mai considerându-se necesar de către instanță, ca în plus față de obiectivele cerute de către partea reclamantă, să se concluzioneze de către expertul consultant fiscal fără echivoc dacă suma de xxxx lei, ce reprezintă totalul componentelor evidențiate expres de către parte în cererea introductivă de instanță și

care se regăsește în decizia de impunere nr./20.12.2010, privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, este datorată de către persoana juridică reclamantă în raport de care s-a efectuat impunerea, în întregul ei sau numai în parte, iar în acest din urmă caz să se evidențieze expres de către expert cuantumul obligației fiscale pe care aceasta o datorează cu titlul arătat deja mai sus, concluziile la acestea regăsindu-se în raportul de expertiză judiciară fiscală depus la dosar la 18 octombrie 2011 ca și în răspunsul la obiecțiunile formulate de către părțile litigante.

Este știut că atunci când părțile invocă obiecțiuni întemeiate sau când instanța nu este lămurită prin expertiza făcută se poate dispune întregirea expertizei printr-un supliment sau o nouă expertiză, iar expertiza contrarie trebuie cerută motivat la primul termen după depunerea raportului astfel cum impune art. 212 Cod procedură civilă.

În speță, instanța, având în vedere faptul că prin cererea formulată de către reclamantă la 21 februarie 2012, privind efectuarea unei noi expertize, aceasta a vizat lămurirea unor împrejurări de fapt în sensul prevederilor art. 201 alin. 1 Cod procedură civilă și văzând că sunt îndeplinite cerințele legale de la art. 212 alin. 2 Cod procedură civilă, în sensul că expertiza contrarie a fost cerută motivat la primul termen după depunerea lucrării, în speță a răspunsului la obiecțiunile formulate la raportul de expertiză întocmit de expertul contabil consultant fiscal inițial nominalizat, mai reținând și faptul că, deși în ședința publică din 21 februarie 2012 instanța a încuviințat cererea reprezentantei pârâtei privind amânarea judecării spre a i se da posibilitatea părții pe care o reprezintă să formuleze un punct de vedere privind efectuarea unei noi lucrări de specialitate în cauză, aceasta s-a limitat potrivit celor evidențiate în practica încheierii ședinței publice din 20 martie 2012, la a se opune efectuării unei atare noi lucrări de o manieră formală și considerând numai că „nu se impune” fără a face în vreun fel referire la motivele învederate de către reclamantă detaliat prin cererea de probațiune la care s-a făcut deja referire mai sus, considerând că această cerere întește cumulativ cerințele generale de admisibilitate a probelor în sensul că nu este oprită de lege, este verosimilă, pertinentă, utilă și concludentă în vederea tranșării pricinii de față, și reținând nu în ultimul rând și incidența dispozițiilor art. 212 alin.1 Cod procedură civilă, considerând admisibilă cererea reclamantei privind efectuarea expertizei contrarii, a încuviințat-o pentru a se răspunde la obiectivele formulate de reclamantă, respectiv stabilirea dacă pentru suma de 88.584 lei (reprezentând contravaloarea facturilor emise de SC A SRL către reclamantă) se poate recunoaște reclamantei dreptul de deducere al TVA, și la obiectivul stabilit din oficiu de către instanță și anume ca experții consultanți fiscali nominalizați în cauză să efectueze toate verificările necesare și pe care le vor aprecia ca atare în evidențele contabile ale societății reclamante și în plus față de obiectivele cerute de către partea reclamantă să concluzioneze aceștia fără echivoc dacă suma de xxxxx lei, ce reprezintă totalul componentelor evidențiate expres de către parte în cererea introductivă de instanță și care se regăsește în decizia de impunere nr./20.12.2010, privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, este datorată de către persoana juridică reclamantă în raport de care s-a efectuat impunerea, în întregul ei sau numai în parte, iar în acest din urmă caz să se evidențieze expres de către experți cuantumul obligației fiscale pe care aceasta o datorează în opinia lor cu titlul arătat deja mai sus.

în conformitate cu examinările materialului documentar menționat în introducerea și cuprinsul raportului de expertiză judiciară fiscală contrarie întocmit de către experții consultanți fiscali și depus la dosarul cauzei și raportat la considerentele și motivațiile expuse în detaliu în cuprinsul lucrării de specialitate contrarie s-a concluzionat de către aceștia cu referire la obiectivele stabilite de către instanță că achizițiile de mărfuri efectuate de către reclamantă de la SC X SRL reprezintă achiziții efectuate de la persoana impozabilă înregistrată în scopuri de TVA în România având codul fiscal, atribut fiscal RO, bunurile achiziționate făcând obiectul unor operațiuni impozabile din punct de vedere al TVA acestea fiind livrate pe bază de factură beneficiarilor și întrucât partea reclamantă deține facturile în original pentru achizițiile de bunuri, facturi care sunt însoțite de avize de însoțire a mărfii aferente fiecărui transport în parte și sunt întocmite cu respectarea dispozițiilor art. 155 din Codul fiscal, că prin urmare reclamanta are dreptul de deducere a TVA aferentă intrărilor și achitată furnizorului societate comercială susmenționată în cuantum de xxxx lei, iar pe de altă parte, același drept îl are și pentru suma de xxxx lei pentru relațiile comerciale avute cu SC N SRL, iar pentru livrările intracomunitare către partenerul maghiar D KFT nu datorează TVA suplimentară în valoare de xxxxxx lei.

S-a concluzionat așadar de către experți, fără niciun echivoc, că reclamanta nu datorează bugetului de stat suma de xxxx lei, reprezentând TVA suplimentară stabilită de organele fiscale în sarcina sa prin decizia de impunere contestată în contencios administrativ în condițiile în care societatea deține toate documentele legale care să ateste tranzacțiile efectuate.

Expertiza contrarie efectuată în cauză este pe deplin lămuritoare în sensul dispozițiilor procedurale la care deja s-a făcut referire pe parcursul considerentelor sentinței de față, astfel încât va fi însușită de către instanță și va întemeia soluția ce se va pronunța prin hotărârea judecătorească de față întrucât este fundamentată pe lucrările dosarului și se coroborează și cu celelalte probe de la dosarul cauzei, îndeosebi cu înscrisurile doveditoare depuse, și nu în ultimul rând, în parte, și cu primul raport de expertiză fiscală întocmit unde s-a concluzionat, fără niciun echivoc, că din totalul indicat în decizia de impunere contestată reclamanta nu datorează TVA suplimentară în valoare de xxxx lei.

Cât privește obiecțiunile care s-au formulat de către pârâtă la raportul de expertiză contrarie efectuat în cauză, acestea sunt nefondate și nu pot fi primite de către instanță în sensul preconizat de către partea pârâtă câtă vreme facturile fiscale întocmite de către reclamantă conțin elementele prevăzute de art. 155 din Legea nr. 571/2003, iar acestea, împreună cu documentele justificative anexate lor, fac dovada realizării propriu-zise și în fapt a operațiunilor descrise în ele și toate facturile fiscale atât cele emise, cât și cele primite de la furnizorii de bunuri au fost înregistrate în contabilitatea societății respectiv în conturile corespunzătoare, acestea făcând dovada intrării/ieșirii din gestiune a bunurilor comercializate în perioada expertizată; din analiza cantităților înscrise în avizele de expediție și facturile fiscale nu se identifică diferențe în raport de care să se poată concluziona în vreun fel că ar exista facturi care să nu aibă la bază avize de însoțire a mărfii sau după caz că ar exista avize de însoțire a mărfii care să nu fi fost facturate; din documentele expertizate respectiv facturi fiscale și avize de însoțire a mărfii emise de SC A SRL reiese fără niciun dubiu că aceste bunuri au făcut obiectul livrărilor iar din compararea

cantităților înscrise în avizele/facturile emise de această societate comercială rezultă indubitabil că întreaga cantitate facturată a fost cuprinsă în avizele în discuție și că întreaga cantitate avizată a fost ulterior facturată, mai mult, întreaga cantitate achiziționată a făcut obiectul unor operațiuni impozabile din punct de vedere TVA aceasta fiind cuprinsă în facturile de livrare ale societății neînregistrându-se diferențe de natura lipsei în gestiune, bunuri pe stoc neidentificate la inventariere sau alte cauze care să atragă nedeductibilitatea TVA achitată furnizorilor, în consecință facturile emise de societatea arătată pentru bunurile livrate reclamantei îndeplinesc condițiile legale; și facturile emise de către SC N SRL pe numele reclamantei conțin toate elementele necesare acordării dreptului de deducere al TVA, mai exact cele indicate de art. 155 din Codul fiscal, fiind însoțite de dovada efectuării serviciilor facturate, respectiv CMR vizat la destinație de partenerul extern și întrucât serviciile de transport au fost și efectuate și nu există motive care să justifice neplata serviciului cum ar fi lipsa mărfii la destinație sau întâzieri în efectuarea serviciului, transportatorul este îndreptățit să încaseze contravaloarea serviciului efectuat și nu se pune problema ca operațiunile să nu fie reale de vreme ce nu se identifică diferențe între marfa achiziționată din România și cea livrată în Uniunea Europeană, dimpotrivă marfa livrată a fost integral achitată de către partenerul extern și nu există diferențe între contravaloarea mărfii facturate acestuia și cea efectiv încasată; nu prezintă relevanță faptul că mijloacele de transport nu aparțin în totalitate prestatorului de servicii, fiind știut că o societate poate să efectueze servicii de transport apelând la serviciile altor transportatori și fără a fi necesar să dețină calitatea de casă de expediții un transportator poate subcontracta un serviciu de transport altui transportator disponibil la un moment dat într-o anumită locație; este inoportună susținerea organelor fiscale conform căreia societatea reclamantă nu ar putea beneficia de dreptul de deducere al TVA achitat furnizorilor pentru bunurile achiziționate numai pentru nerespectarea dispozițiilor Ordinului nr. 29/2003, abrogat, care stipula obligativitatea înscrierii pe facturile fiscale a datelor persoanei care le întocmește; nu în ultimul rând, contravaloarea facturilor emise de societatea arătată deja mai sus a fost achitată în numerar de către reclamanta deținătoare de chitanță semnată și ștampilată de furnizor iar documentul de transport CMR emis de transportator conține atât ștampila acestuia cât și a destinatarului situat în UE și este completat conform reglementărilor în materie.

În contextul celor evidențiate deja mai sus, dar și în continuare la acestea, este evident că nu se pune problema incidenței deciziei în interesul legii la care s-a făcut referire în întâmpinarea pârâtei în sensul preconizat de către aceasta și care rezidă din chiar apărările în fond formulate în cauză, respectiv al conchiderii imposibilității deducerii TVA de către reclamantă câtă vreme s-a statuat prin decizia menționată că în aplicarea dispozițiilor art. 21 alin. (4) lit. f) și ale art. 145 alin. (8) lit. a) și b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 6 alin. (2) din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, taxa pe valoarea adăugată nu poate fi dedusă și nici nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea TVA, ceea ce nu este cazul în speță unde ansamblul probator administrat demonstrează contrariul celor susținute de către

pârâtă și anume că societatea reclamantă deține documentele legale care să ateste tranzacțiile efectuate în condițiile legii.

Nu este lipsit de importanță a se reaminti că și în practica Curții Europene de Justiție s-a statuat în mod repetat că dreptul de deducere face parte integrantă din mecanismul TVA-ului și nu poate fi limitat, în special acest drept se exercită imediat pentru totalitatea taxelor aplicate operațiunilor aferente intrărilor (hotărârea din 6 iulie 1995, BP Soupergaz, C - 62/93, Rec., p.I - 1883, pct. 18; hotărârea din 21 martie 2000, Gabalfrisa ș.a., C - 110/98 - C - 147/98, Rec., p.I - 1577, pct. 43; hotărârea din 18 decembrie 2007, Cedilac, C - 368/06, Rec., p.I - 12327, pct. 31).

Este util a se aminti și că prin decizia 152/2002, în cauza Terra Baubedarf-Handel GmbH contra FINANZAMT OSTERHOLZ - SCHARMBECK Curtea Europeană de Justiție a statuat că dreptul de deducere trebuie exercitat ținându-se cont de perioada fiscală în care sunt îndeplinite cele două condiții respectiv ca bunurile să fie livrate sau serviciile prestate și ca persoana impozabilă să dețină o factură sau un alt document legal înlocuitor.

Ca atare, cu temei a învederat reclamanta în concluziile scrise depuse la dosar la 4 septembrie 2012 că s-a dovedit cu prisosință pe parcursul judecății din probatoriul administrat că decizia de impunere atacată este nelegală prin prisma reținerii obligației sale de plată pentru suma totală de xxxx lei și că apărările pârâtei formulate în cauză sunt nefondate în raport cu probatoriul arătat, așa încât singura concluzie judicioasă care se impune cu necesitate în cauză este aceea că partea reclamantă este vătămată în drepturile sale legitime în sensul prevederilor art. 1 alin. 1 raportat la art. 2 alin. 1 lit. a din Legea nr. 554/2004 prin emiterea cu exces de putere a actului administrativ fiscal contestat.

Pe cale de consecință, pentru toate considerentele expuse mai sus, și văzând și dispozițiile art. 18 din Legea nr. 554/2004, instanța va admite acțiunea reclamantei și va anula decizia de impunere nr./20.12.2010, privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, emisă de pârâtă, pentru suma totală de xxxxxxx lei.

În temeiul art. 274 Cod procedură civilă, ca parte căzută în pretenții, va fi obligată pârâta să plătească reclamantei 15.510,3 lei reprezentând cheltuieli de judecată justificate compuse din taxe judiciare de timbru, onorariu avocațial și taxe pentru expertize.

Pentru aceste motive
In numele legii
Hotărăște

Admite acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta SC X SRL Arad, împotriva pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad, cu sediul în Arad Bd. Revoluției nr. 79 județ Arad, și în consecință:

Anulează decizia de impunere nr./20.12.2010, privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, emisă de pârâtă, pentru suma totală de xxxxxx lei.

Obligă pârâta să plătească reclamantei xxxxx lei reprezentând cheltuieli de judecată.

Definitivă.

Președinte

Grefier